

Lars Emil Bolts prædiken 2. søndag efter påske

Taler

Lars Emil Bolt
Sognepræst

Dato

4. maj 2025

Sted

Lillerød Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 10, vers 11-16

1

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde: »Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.

5 Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene.

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom

10 Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.

Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; vogså dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde. » Det er en

spændende tid, vi i øjeblikket befinder os i! Og for en gangs skyld taler jeg ikke
15 om den store, mægtige verden der omslutter os, for mange af os kan vist hurtigt blive enige om, at den er lidt FOR spændende i øjeblikket, ikke? Nej, lad os ikke tale om dén i dag – i dag bliver vi mere jordnært.

For det ér altså en spændende tid, vi i øjeblikket befinder os i – også på et helt

20 lokalt plan. Foråret står nemlig for døren. Nyt liv springer ud med både blomster og træer. Smilene titter frem på folks læber.

Små børn kommer til, og heldigvis får vi lov til at møde dem her i kirken – tak

for det, Margitt og Anders. Konfirmanderne går i disse uger glade ud i livet, når

25 de har sagt deres fadervor og knælet foran præsten for sidste gang. Og kærligheden – kærligheden, den blomstrer blandt mennesker, der efter en lang og mørk vinter bliver helt kulleret ved de første solstråler og varmegrader. Ja,

30 kære menighed, lad mig bare sige det endnu engang: Det ér en spændende tid, vi
i øjeblikket befinder os i, for dette ér mulighedernes tid. Alting er nyt. Alting
starter forfra. Alt det gode, der siden efteråret har stået i dvale, slår igen rod. Jo
jo, ingen ved hvad morgendagen har i vente for os eller hvad dagen vil bringe før
solen går ned, men når det dufter så lysegrønt af græs, så kan det da ikke være
helt skidt.

35 Ah ja. Sådan får jeg det hver eneste år, når kalenderen siger Maj. Jeg syntes, at
det er svært at have det på anden måde, er det ikke rigtigt? Og på en eller anden
måde, så kommer man næsten til at føle med køerne, der i begyndelsen af foråret
sættes ud på græs.

40 Som køerne – eller i dagens tekster, fårene – der lukkes ud i friheden, hvor
verden er åben og vejen er fri.

45 Men så rammer virkeligheden... Midt i forårets glædesrus bliver man mindet
om, at livet sker. Og ligesom vinterens mørke kun har en tid, så har forårets
glæde – desværre – også kun en tid.

Og lige om lidt er det sommer. Og så bliver det efterår. Og så kommer mørket
og kulden og vinteren tilbage igen. Ja, for selvom man det ene øjeblik kan
50 springe rundt som en ko på græs – I må meget undskylde, det er bare det bedste
billede jeg lige kan finde – så kan alting vendes på hovedet ved et blink med
øjnene.

Lad mig give jer et eksempel, og det er faktisk lidt tænkt med dagens dåbsfamilie
55 i tankerne, selvom jeg er sikker på, at enhver anden der også har børn, vil kunne
nikke genkendende til den. Jeg havde i sidste uge konfirmationer. En glædens
dag af de helt store, når der skal siges et næsten tårevædet farvel til de smukke
unge mennesker, man som præst har haft den store glæde at undervise i henved
et halvt år.

60 Det var et godt hold konfirmander jeg konfirmerede. Alle mine konfirmander
er gode, altid – for de er jo mine – men det var altså også denne gang et rigtig
godt hold.

65 De var glade, feststemte og nervøse i deres nye tøj, præcis som de skal være. Og
jeg bare nød og sugede til mig, hvordan kirken var fyldt med familier og venner,

der ikke ønskede de unge mennesker andet end alt de bedste. Love var in the air!

70 Og denne lørdag fik jeg ovenikøbet lov til at prøve noget nyt, jeg ikke har prøvet før.

For der var så mange af Lisas søndagskonfirmander, der havde ønsket at blive konfirmeret lørdag i stedet for søndag, at vi to præster faktisk besluttede os for
75 at lave en fælles konfirmationstjeneste for dette blandede hold. To præster til den enes pris – for nogle måske et mareridt, men med så skøn en kollega som jeg har, en fest – i hvert fald for mig.

Helt høj på denne skønne dag og disse skønne oplevelser, næsten svæver jeg ned
80 i sognegården efterfølgende, hvor jeg tager kraven af, afklæder mig min præstekjole, pakker mine sager sammen finder min telefon frem, for lige at give besked derhjemme om, at jeg nu er på vej mod Anemonevej.

Se, det var i hvert fald planen – for så langt når jeg nemlig aldrig. Da jeg åbner
85 telefonen, ser jeg nemlig en besked fra min kone, der i al korthed lyder: Erik har kastet op i Bauhaus, så nu er vi på vej hjem...

Ja, min yngste på et år valgte altså at give sit bidrag til min ellers så vidunderlige dag ved, på tur med mor og storebror, at kaste op – og blive syg – og blive tvær
90 – og blive ked af det – og blive arrig – og blive puttetrængende, men alligevel ikke rigtig ville sidde hos hverken mor eller far – og ikke ville spise – og ikke ville sove – og ikke ville lege selv, men heller ikke med storebror – og listen kunne fortsætte længe endnu.

95 Kan I forestille jer situationen, Margitt og Anders?

Denne den mest fantastiske dag, blandt alle dage, udviklede sig altså før jeg overhovedet så mig om, til en hel uge med afmægtig omsorg og flossede nerver, og en evig nærværende frygt for, om lillemanden mon ville blive ringet syg hjem
100 fra vuggestuen.

Eller sagt på en anden måde: Alting har sin tid. Selv det mest vidunderlige, kan, før vi ved af det, nå til sit ophør, og selvom køerne og fårene den ene dag springer af glæde på marken, kan vi ikke vide om ulven allerede står bag træerne
105 og kigger med.

110 Dette gælder ikke kun i forhold til årstider eller dage, der føles bedre end gennemsnittet – nej, det er en helt generel ting ved det at være menneske. Alting har sin tid – og selv den største glæde kan desværre, før vi ved at det, forsvinde.

Det var alligevel en lidt smådeprimerende drejning, al den glæde jeg indledte med pludselig tog, hvad? Men der er selvfølgelig en pointe med det.

115 Jeg vil nemlig aldrig komme til at stå her, og fortælle jer, kære menighed, at I ikke skal glædes. At I ikke skal nyde livets gode gaver, eller at I ikke må lade jer rive med af kærlighed, varme, sommer, passion, interesse, formål eller lignende.

120 Nej, tværtimod vil jeg opfordre jer til at lade jer gøre alt dette bare en gang imellem, for det er da igennem alt dette, der får hjertet til at slå, at man føler, at man lever.

125 Men alle disse ting – de er kun overfladiske. Alle disse ting, der er kun toppen af kransekagen eller kirsebærret på toppen af isdesserten – det ser måske nok flot ud, og smager himmelsk, men hvis der ikke ligger et fundament under – hvis havregrynene ikke bliver spist før chokoladen – så bliver det sødes formål helt, helt overflødig og ligegyldig.

130 Og det samme gør sig altså gældende i livet. For ja, du kan sagtens jagte det hurtige grin, det smarte tøj, de tomme kalorier, den korrekte holdning og flokkens accept – du kan sagtens lade dig slavebinde af tidsånden, og det vil da unægtelig sikkert føles godt... så længe det varer.

135 For tidsånden er jo i sin natur flygtig, og moden ikke til at stole på, for i morgen er den ændret – i morgen er det, du dedikerede dig til, væk.

Og er der noget, der kan få et liv til at bryde sammen, så er det jo netop dét, at holdepunkterne – det, der skulle være eviggyldigt og godt – pludselig ikke er der mere.

140 Hvis man vil gøre noget godt for sig selv, eller hvis man som forældre vil gøre noget godt for sit barn, så bliver man derfor nødt til at finde noget eviggyldigt, der netop ikke er et produkt af tiden og ikke er i risiko for at forsvinde, og så begynde at bygge op derfra. Og her kan flere af jer jo nok godt gætte, hvor jeg vil

hen.

For som det så korrekt bliver beskrevet i dagens tekster, så sætter man ikke en daglejer til at passe sine får – man lægger ikke sit liv, sin identitet og sin
150 sikkerhed i det midlertidige, for så snart ulven viser sig – så snart modstand, modgang og fare viser sig, så er daglejeren allerede over alle bjerge.

Men det eviggyldige – dét, der har stået tidens prøve – dét, der aldrig vil svigte –
dét, du altid kan stole på – hyrden, der altid vil lede efter de bortkomne får og
155 føre dem tilbage til flokken, og aldrig glemme selv det mindste kid – med ham til at vogte over dig, skal du aldrig frygte for ulven.

Du skal aldrig frygte for ulven, fordi Hyrden – den eviggyldige og eviggode
Hyrde – altid er med dig og på din side. Og et bedre, mere urokkeligt og stærkt
160 fundament, kan man næsten ikke begynde et liv på.

Når vi nu om et kort øjeblik skal til at døbe dette smukke lille barn, så er det
derfor ikke bare en symbolsk hokus-pokus handling vi udfører.

165 Nej, vi forsøger med dåben at give hende et fundament. En forståelse af rigtigt og forkert. Et formål, der rækker ud over bare hende selv eller tidens luner, men i stedet peger imod fællesskabet og evigheden. Ja, vi forsøger, kort sagt, at give hende Gud.

170 Gud er selvfølgelig allerede hendes, for ethvert barn er hans. Men med den dåb, vi i dag skal bevidne, der bærer vi hende frem, for at også hun må tage imod Ham, der allerede har taget imod hende.

For med dette stærke kort på hånden – med Himlenes Herre og al godheds kilde
175 som sin hyrde – så har hun intet at frygte i livet. Og når foråret og sommeren så en dag uundgåeligt går på held – ja, så kan hun bære disse varme glæder med sig videre ind i de kolde måneder, for i evighedens perspektiv har alting kun sin tid – men det gode vil, takket være Gud der ér godhed selv, altid vende tilbage, før eller siden.

180 Vi oplevede det, netop i dag for 80 år siden – og vi vil også i al fremtid kunne glædes over denne vished.

185 Herren være lovet for det!

Lov og tak og evig ære være dig, hvor Gud, Far, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen!

190

Lad os alle bede:

Vor Herre Jesus Kristus

Vi bliver så hurtigt overmodige, og glemmer dig i lykkens rus. Du glemmer dog aldrig os, og som hyrden vogter sine får, kan vi hvile trygt i, at du altid vil finde
195 og bringe os tilbage til din herlige flok. Tak fordi vi til stadig kan opleve den fred og frihed, vi også d. 4. maj 1945 ved din nåde fik lov at opleve, og bevar også i fremtiden vort land, vort folk og vort flag.

200

Vær med enhver, der har brug for din hjælp, hvad end de er fjerne eller nære, og lad din kirke stå ud over jorden som en påmindelse om, hvordan vi bør handle overfor vor næste.

Hold din skærmende hånd over vor regent, Kong Frederik, og hele hans hus.

205

Lad freden og kærligheden sænke sig over hele dit skaberværk, og giv os alle, efter et kristent liv, den evige saligheds fred. Amen!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

210

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag efter påske, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

215

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-emil-bolts-praediken-2-sondag-efter-paske>

220